

Лилия Илиева

Трошката не ми понася

Лилия Илиева

Изданието е реализирано с финансовата подкрепа
на Министерство на културата

*Прошката не ми
понася*

стихотворения

Редактор
Камелия Конгова

© Лилия Илиева, автор, 2024 г.
© Росица Каркальова, художник на корицата, 2024 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2024 г.

ISBN 978-954-398-843-3

Книгоиздателска къща „Труд“, 2024 г.

Приятно сънуване, скъпи читателю!

Честна читателска – пристрастена съм към поезията на Лилия! Мога да разпозная нейно стихотворение, без да е с авторски подпис отдолу. Това си помислих още при появата на първата ѝ книга, а сега, когато е факт „Прошката не ми понася“, го твърдя с две ръце на сърцето. Фактът, че съм ѝ редактор, е само щастлива възможност. Авторката е толкова грамотна – художествено и емоционално, че името на редактора е само формалност. Благодаря ѝ за тази формалност, защото имах късмета да поживея известно време в поетичния ѝ свят и да възкликвам периодично: „Боже, колко е хубаво, когато гумите са единствено възможните!“. Защото точно така пише Лилия – с единствено възможните гуми. Без пълнежи, без паразитни излишества, с изключителното усещане за поанта. Достатъчна е само провокацията, наречена живот, останалото е чиста проба метафорично преработен, но... същият този живот. Затова можеш да ѝ имаш вяра – и на гумите, и на характера за гумите. И ако припознаеш, скъпи читателю, своите разочарования и възторзи, своите небета и пропасти, никак не е случайно. Така прави талантливият поет – стреля лично, от „окопа“ на своята гуша – към читателските гуши. Щом на мен ми се случи да съм уцелена, ще ти вляза в положението, че и ти си ранен заслужено. Защото е справедливо някой буден да разказва сънищата ни – и копнежните, и кошмарните.

Камелия Конгова

Без уноўка

Урок по търпение

Трудно е
да избира молитва,
да бъде добра,
да остана смирена,
да те дочакам
и да кажа:
Прощавам ти...
Но се моля.

Отрицанието на ЮДА

Толкова вярвах
в изкуплението,
че погълнах
всички ваши проклетия
с безразличие.
Участвах в
спектакъла на
суетата,
сложил маска,
изтъкана от лицемерие.
И пиех вино с вас,
отново и отново,
с надежда да похарча
и последния сребърник.

После разбрах,
че прошката
не ми понася.

Признание

Независимо
колко е остро
глетото на гумите,
с които разсичаш
илюзиите
и ме връщаш
в реалността,
знам, че тази любов
не е напълно
изгубена.
Щом ме боли
толкова много,
значи си заслужава.
И сто пъти
да ме питаш –
не се отричам!

Голгота

Не по своя воля
вървя след него.
Препъвам се
в грамадите
от завист и жестокост.
Преядох
с проклетия и анатеми,
и всички кладенци
на милосърдието
пресъхнаха за мен.
Вървя с вдигната глава
и не усещам ударите.
Сърцето ми
прекъсва своя ритъм,
за да забие с неговото,
и шепна:
„Остана още малко,
само дишай, дишай!“

Синът на всички майки
крачи към разпятието.
По своя воля.

MY WAY

Някои
го правят
бързо –
изтриват снимките,
отказват цигарите,
спират сладкото.
Месото
се превръща
в мираж
и пият само
сок от бъз.
Колелото
е тяхното
Алтер его
и винаги
са безкомпромисно
коректни.

Аз го предпочитам
горещо...
Все пак
съм Бог.

Авариен изход за Ева

В Рая
беше скучно,
докато не опитахме
ябълката.
Любовната страст
ни заслепи,
но Змията поиска
да платим сметката:
един деликатес от ябълки и ребра,
свежи цветя, ароматни свещи,
звездпади,
– общо за грехопадението –
Безсмъртието на гвамата.
Адам изтръпна:
„Ама ние сме
голи и боси,
без пари и без дом!“
Змията отсече:
„Приемаме само кеш!“
– Извинете,
може ли аз да платя
в натура,
а за Адам, не знам...

Апокалипсисът на утрото

Затварям очи,
когато се оглеждам –
с това чуждо тяло
не зная какво да правя.
Изучавам го.
Навярно има нужда
от спорт,
но зимните
ме отежчават
до смърт,
а летните –
те са до време.
Сецам се
за подходяща утеха ...
Тази нощ
ще се оглеждам
в очите ти,
а сутринта
ще избягам.

Бездомните котки
не се опитомяват.